

Мов злодій, власну хату обійду

Микола Руденко

Мов злодій, власну хату обійду
І попрямую в поле стороною.
Була — й нема...
Хтось у моїм саду
Плоди зриває, вирощені мною.

Спритніший хтось,— такий, кому зоря
Із гаманця в похмуру нічку світить.
Холодним п'ятаком від ліхтаря
Лягає промінь на вологі віти.

Чужий вівчар озвався на цепу,
Чуже обличчя виглядає з хати...
Даруйте, люди! В ніч оцю сліпу
Хто виграв, хто програв — не розгадати.

Домівки я позбувся за борги:
Правдиве слово нині не годує.
Чи друзі ви, чи, може, вороги —
Вам заздрити було б, напевне, всує.

Нема притулку — це ще не біда:
Десь є душа, що ночувати пустить.
У чарці заіскриться не вода,
І на столі в полумисках не пусто.

В розмові щирій душу відведу,
А вранці уклонюсь тому порогу,
Що допоміг забути про біду,—
Та й потихеньку вирушу в дорогу.

Мені на Бога нарікати гріх —
Я сам цю долю визначив для себе:

Коли обід, коли пустий горіх,
Коли за ковдру — лиш окраєць неба.

Хтось виведе у простір степовий,
А хтось гукне, щоб підвезти на возі.
Та знають друг і недруг: я — живий
І не марную віку у дорозі.

Щодня стрічаю обрії нові,
Для котрих треба серце розкувати.
Живий!..
Але скажіть, чи ви живі,
Хто правдою навчився торгувати?..